

V I Lenin

De som är förskräckta över det gamlas sammanbrott och de som kämpar för det nya

Kapitalisterna och med dem deras medvetna och halvt medvetna anhängare tänker, säger och skriver: "Bolsjevikerna har redan haft makten i två månader, men i stället för ett socialistiskt paradiset har vi fått ett helvete, bestående av kaos, inbördeskrig och ännu värre ekonomisk ruin."

Vi svarar: bolsjevikerna har bara haft makten i två månader, men ett väldigt steg har redan tagits framåt mot socialism. Detta ser inte de, som inte vill eller inte förmår se de historiska händelserna i deras sammanhang. De vill inte se, att de odemokratiska institutionerna i armén, på landsbygden och i industrin nästan helt slagits sönder på några veckor. Och det finns inte och kan inte finnas någon annan väg till socialism än genom en sådan sönderslagning. De vill inte se, att den lögnaktiga imperialistiska utrikespolitiken, som drog ut på kriget och dolde plundring och erövring bakom hemliga fördrag, på några veckor ersatts av en verkligt revolutionär-demokratisk fred, som redan har medfört en så stor praktisk framgång som vapenstilleståndet och hundrafalt ökat vår revolutions propagandistiska styrka. De vill inte se, att arbetarkontrollen och nationaliseringen av bankerna börjat genomföras. Men detta är just de första stegen till socialism.

De som är tyranniserade av kapitalistisk rutin och bedövade av det gamlas väldiga sammanbrott, av brak, dånet och "kaoset" (det skenbara kaoset) när tsarismens och bourgeoisins sekelgamla byggnader bryter ihop och faller samman, kan inte förstå de historiska perspektiven; detta kan inte heller de göra, som är förskräckta över att klasskampen skärpts till det yttersta och förvandlats till ett inbördeskrig, det enda krig som – inte i klerikal men i mänsklig mening – är rättensligt, rättvist och heligt, till de förtrycktas heliga krig mot förtryckarna för fatt störta dem, för att befria de arbetande människorna från allt slags förtryck. Egentligen leds alla dessa tyranniserade, bedövade och förskräckta borgare, småborgare och "tjänare åt bourgeoisin" ofta, utan att de själva förstår det, av den gamla, absurda, sentimentala och vulgärintellektualistiska föreställningen om "socialismens införande", som de fått genom hörsägen och genom att ta fatt på brottstycken ur den socialistiska teorin, genom att upprepa okunniga och halvbildade personers förvanskning av denna teori och genom att tillskriva oss marxister en idé om och rentav en plan på att "införa" socialism.

Vi marxister är främmande för sådana idéer och ännu mer för planer på detta. Vi har alltid vetat, sagt och upprepat, att socialismen inte kan "införas", att den tar form under den mest intensiva, den skarpaste klasskamp som stegras till ursinne och desperation – och inbördeskrig, att det ligger en lång period av "födslovåldor" mellan kapitalism och socialism, att våld alltid är det gamla samhällets barnmorska, att en särskild stat (dvs ett särskilt system för organiserat våld mot en viss klass), nämligen proletariats diktatur, motsvarar övergångsperioden mellan det borgerliga och det socialistiska samhället. Men diktatur förutsätter och innebär ett latent krigstillstånd, ett tillstånd av militära kampåtgärder mot den proletära maktens fiender. Pariskommunen var proletariats diktatur och Marx och Engels förebrådde den för och ansåg att en av orsakerna till dess undergång var, att kommunen *intetillräckligt* energiskt använde sin väpnade styrka för att undertrycka utsugarnas motstånd.

Egentligen är alla dessa intellektualistiska tjut om att kapitalisternas motstånd undertrycks inget annat än ett eko av den gamla "kompromisspolitiken", för att uttrycka sig "hövligt". Men skall man tala med proletär öppenhet, så måste man säga: det fortsatta kryperiet för penningpåsen är det verkliga innehållet i tjuven mot det våld, som arbetarna nu (tyvärr

fortfarande alltför svagt och inte energiskt nog) använder mot bourgeoisin, sabotörerna och kontrarevolutionärerna. ”Kapitalisternas motstånd är brutet”, proklamerade den gode Pesjehonov, en av de kompromissande ministrarna, i juni 1917. Denne gode man hade inte ens en aning om att motståndet verkligen måste *brytas*, att det *kommer* att brytas och att den vetenskapliga beteckningen på detta just är proletarietets diktatur, att en hel historisk period kännetecknas av att kapitalisternas motstånd undertrycks och följaktligen av systematiskt *våld* mot en hel klass (bourgeoisin) och dess medbrottslingar.

Habegär, penningpåsens smutsiga, ondskefulla och vilda habegär, dess snyltgästers skräck och kryperi är den verkliga sociala grunden för det tjut, som de ryggradslösa intellektuella, från dem i Retj till dem i Novaja Zjizn, nu upphäver mot proletarietets och de revolutionära böndernas våld. Detta är den objektiva betydelsen av deras tjut, av deras ömkliga ord, av deras komediantskrik om ”frihet” (frihet för kapitalisterna att förtrycka folket) osv, etc. De vore ”redo” att erkänna socialismen, ifall mänskligheten kunde ta sig över till socialismen med en gång, med ett enda effektfullt språng, utan friktioner, utan kamp, utan exploatörernas tandagnisslan, utan deras många försök att bevara det gamla systemet eller återinföra det på omvägar och i hemlighet, utan det revolutionärt proletära våldets ”svar” på varje sådant försök. Dessa ryggradslösa intellektuella snyltgäster hos bourgeoisin är ”redo” att tvätta påsen, bara de inte behöver väta ner den såsom det heter i det kända tyska ordspråket.

När bourgeoisin och ämbetsmännen, tjänstemännen, läkarna, ingenjörerna osv, vilka är vana att tjäna den, tillgriper de mest extrema åtgärder i sitt motstånd, så blir de ryggradslösa intellektuella förskräckta över detta. De darrar av ångest och tjuter ännu högre om att det är nödvändigt att återgå till ”kompromisspolitiken”. Men vi, liksom den förtryckta klassens alla uppriktiga vänner, kan bara glädja oss åt utsugarnas extrema motståndsåtgärder, ty vi förväntar oss inte, att proletarietet skall nå manbarhetsålder och mogna till maktutövning genom lock och pock, i sötsliskiga predikningars eller undervisande deklamationers skola, utan i livets och kampens skola. För att bli härskande klass och slutgiltigt besegra bourgeoisin måste proletarietet *lära sig* detta, ty denna förmåga kan inte tas ur luften med en gång. Utan detta måste läras i kamp och detta kan bara läras i allvarlig, hårdnackad och desperat kamp. Ju extremare utsugarnas motstånd är, desto mer energiskt, fast skoningslöst och framgångsrikt kommer de utsugna att undertrycka dem. Ju mer varierande utsugarnas försök och bemödanden att upprätthålla det gamla blir, desto snabbare kommer proletarietet att lära sig att driva bort sina klassfiender från deras skrymslen, dra upp rötterna till deras herravälde och undanröja själva den mark, på vilken löneslaveri, massfattigdom och penningpåsens berikning och fräckhet kunde (och måste) växa upp.

Allteftersom bourgeoisins och dess snyltgästers motstånd tilltar, blir också proletarietet och de med det förbundna bönderna allt starkare. De utsugna blir starkare, mognar, växer, lär sig och kastar av sig löneslaveriets ”gamle Adam” allteftersom motståndet från deras fiender, utsugarna, tilltar. Segern kommer att hemföras av de utsugna, ty på sin sida har de livet, den numerära styrkan, massans styrka, styrkan hos de outtömliga källorna till allt som är osjälviskt, ideellt, ärligt och framåtsträvande, allt som växer fram för att bygga upp det nya, styrkan hos hela det gigantiska förråd av energi och begåvningar som ligger latent hos det enkla folket, arbetarna och bönderna. Segern kommer att bli deras.

Skrevet den 24-27 december 1917 (den 6-9 januari 1918)

Ffg publicerat den 22 januari 1929 i nr 18 av *Pravda*

Underskrift: *Lenin*

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 35, s 191-194